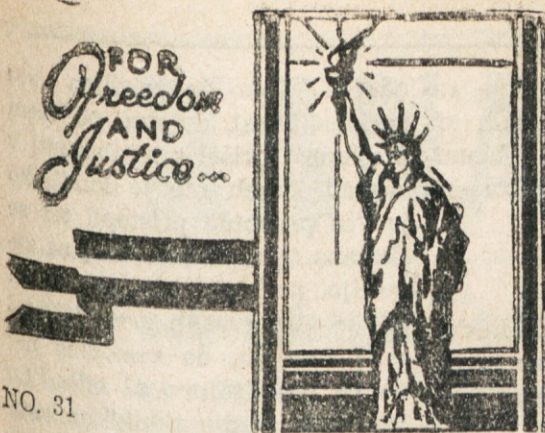

AMERIŠKA DOMOVINA

Antonia Pavlic 7-8-8
7019 — 60th Lane
Ridgewood Sta.
Brooklyn, N.Y. 11227

AN IN SPIRIT
LANGUAGE ONLY

National and International Circulation

SLOVENIAN
MORNING NEWSPAPER

CLEVELAND OHIO, TUESDAY MORNING, FEBRUARY 13, 1968

STEV. LXVI — VOL. LXVI

NO. 31

Tant v Moskvi išče konec vojskovanja

V nedeljo je priletel v Moskvo iz Indije glavni tajnik ZN in se razgovarjal z ruskimi vodniki o možnostih končanja vojne v Vietnamu.

MOSKVA, ZSSR. — Glavni tajnik Združenih narodov Burmanec Tant se je v Delhiju sestel z generalnim konzulom Severnega Vietnama, ko je prišel tja govorit pred Konferenco o trgovini in razvoju Združenih narodov. Iz Indije je Tant v nedeljo priletel sem. Na letališču ga je sprejel namestnik zunanjega ministra Kuznetsov. Tanta je nato sprejel predsednik vlade Kosygin. Zvečer so bili Kosygin, Tant in zunanji minister ZSSR A. Gromiko pri predstavi baleta v gledališču. Tant je razgovore z ruskimi vodniki nadaljeval tudi večeraj, predno je odletel dalje v London, od koder se bo vrnil v New York.

Tant naj bi tako v New Delhiju kot v Moskvi preiskoval možnosti končanja vojne v Vietnamu, ki je v preteklih tednih postala zaradi "splošne" komunistične ofenzive posebno krvava.

Sovjetsko časopisje je zadnje tri dni ponovno opozorilo na izjavo severnovietnamskega zunanjega ministra, da je Severni Vietnam pripravljen začeti razgovore, kakor hitro Amerika brezpogojno konča letalske napade nanj. Nič ni maral reči o tem, ali bo Hanoi omejil pošiljanje čet in vojnega materiala na jug ali ne, kot to zahteva Amerika. V Washingtonu so mnenja, da je splošna komunistična ofenziva pokazala, da Hanoi ni do poprijateljstva v Washingtonu, da je mudila v Washingtonu, da je sklene pogodbo o letalski progi Praga-New York. Pogodba mora biti odobrena še od našega Kongresa in praškega parlamenta. Uradni komuniste ni dodal novici nobenega komentara.

Čehoslovaki bi radi letalske proge z Ameriko

WASHINGTON, D.C. — Delegacija čehoslovaške vlade se je mudila v Washingtonu, da bi sklene pogodbo o letalski progi Praga-New York. Pogodba mora biti odobrena še od našega Kongresa in praškega parlamenta. Uradni komuniste ni dodal novici nobenega komentara.

Pri zadetih krogi mislijo, da bo kmalu prišlo do podpisa in ratifikacije pogodbe. Nastala bo pa druga težava: Praga ni mara za to letalsko progo nobene priprave tarnsportnega letala. Morala bi nabaviti v Moskvi letalo Iljušin 62, toda je vprašanje, ali bi ga Kremlj hotel prodati. V Kremlju govtovo ne bi radi videli, da bi jih na tem prometnem področju prehitela Praga in ne bodo ravno hiteli s prodajo Iljušina 62, ako ne pride kaj posebnega vmes.

Pri vsem tem upajo optimisti, da bodo prva letala letela med New Yorkom in Prago še koncem tega leta.

COLD WAVE

Vremenski

prerok

pravi:

Oblačno, vetrovno in mrzlo. Najvišja temperatura do 20.

Novi grobovi

John Durket
V nedeljo je umrl v Euclid Glenville bolnici 62 let stari John Durket z 21980 Ivan Ave., samski, rojen v Avstro-Ogrski, od koder je prišel v ZDA, ko je bil star 1 leto, brat Michaela Durket, Mrs. Mary Bajac, Petra Durketa in Mrs. Helen Paulis. Zaposlen je bil pri Cleveite Co. kot strojnik. Pogreb bo iz Grdnovega pogrebnega zavoda na Lake Shore Blvd. v četrtek ob 2.45, v cerkev sv. Kristine ob 3.30, nato na Holy Ghost pokopališče.

Komunisti so pomorili v Hue 300 civilistov

HUE, J. Viet. — Komunistične čete, ki so vdrle v mesto ob Luninem novem letu, so prijele in pomorile okoli 300 civilistov ter jih zagreble v množičnem grobu južno od mesta. To so bili v glavnem pokrajinski in drugi javni uradniki in strokovnjaki, ki so jih rdeči že prej zaznamovali za smrt. Pomorili so jih pretekli petek, ko so ameriški marini začeli potiskati rdeče iz južnega dela mesta.

Pokrajinski vojaški poveljnik podpolk. Van Khoa je dejal, da so rdeči odvedli s seboj preteklo soboto od 125 do 150 znanih katoličanov, ko so morali iz mesta. Kakšna je njihova usoda, za enkrat se ni znalo. Komunisti so ustrelili tudi 5 Amerikancev. Njihova trupla so imela na hrbtu zvezane roke, eno od njih je bilo razmesarjeno.

HUMPHREY ZAPUSTIL ADA

WASHINGTON, D.C. — Podpredsednik H. H. Humphrey je bil med ustanovitelj liberalne organizacije "Amerikanci za demokratično akcijo". Ko je postal podpredsednik ZDA, je prenehal plačevati članarino in se ločil od te organizacije.

Ta organizacija je pretekli teden podprla sen. E. J. McCarthyja, demokrata iz Minnesote, kot predsedniškega kandidata demokratske stranke proti predsedniku L. B. Johnsonu.

Kdo je na boljšem?

Mož, ki pleska hišo sosedu, ki pomiva okna: "Ti si srečen, ko si dobil le dva tedna počitnic. Jaz sem jih dobil tri!"

Odgovornost bi radi zvalili na Westmorelanda

WASHINGTON, D.C. — Nekateri politični "viri" so postali radi zadnjih dogodkov v Vietnamu tako zbegani, da so že začeli iskati krivca, ki naj bi nosil odgovornost za vsa presenečenja zadnjih treh tednov. Najbolj priroki je seveda general Westmoreland, glavni poveljnik naših oboroženih sil v Vietnamu.

Njemu so že začeli očitati: da je čisto napačno ocenjeval vojaško moč vietnamskih komunistov; da je napačno ocenil moč pričakovane rdečega navalna na naše in saigonske čete; da je kratko povedano zanemaril organizacijo vojaške obveščevalne službe in zgubil pregled nad sovražnikovimi načrti; da ni dalje reorganiziral saigonskih oboroženih sil; da je prepozno spoznal nevarnost, ki preti od demilitarizirane cone; da je puščal preveč moštva v zaledju itd.

Za vse, v kar verujem, se bije boj v Vietnamu

Kanadski misijonar, ki je bil 10 let v Vietnamu, pravi, da se "za vse, v kar veruje, vrši sedaj boj v Vietnamu".

OTTAWA, Can. — Rev. Garth W. Hunt, 39 let stari protestantovski misijonar, ki je preživel 10 let v Vietnamu, pa se lani v juniju vrnil v domovino z ženo in svojimi 5 otroki, starimi od 7 do 13 let, pravi, da se zelo čudi, kako je mogoče, da je toliko Kanadčanov sprejelo misel, da komunistem ni več nevaren svetovnemu miru ter da je moglo priti do vojne v Vietnamu samo zaradi ameriškega pritiska. On in njegova žena, ki je tudi misijonarka, sta bila zaprepaščena ob vesti o pomoru njihovih 6 stanovskih tovarišev v Vietnamu tekom zadnjih bojev v Saigonu.

"Za vse, v kar verujem in za kar stojim kot Kanadčan, se vrši boj prav sedaj v Vietnamu," je dejal rev. Garth W. Hunt. Nato je dejal, da bi bila največja nemoralnost, če bi Združene države pustile na cedilu 250 milijonov ljudi na mejah Kitajske, ki se niso sposobni braniti ne vojaško ne proti komizmu. Hunt je opozoril na dejstvo, da traja vojskovanje v Vietnamu že 27 let; govoriti o zadnjem ameriškem razširjenju vojne se pravi zamolčati komunistični militarizem prejšnjih 10 let.

"Vprašanje ni ameriški poseg, ampak komunistični napad. To ni vojna malega Hanoi, vodena je iz Peipinga in Moskve. Kako naj bi sicer imel Sever neomejene zaloge topov in drugega orožja? Niti Južni niti Severni Vietnam nista sama sposobna izdelati nobenega drugega orožja kot ročnih bomb in min," je izjavil rev. Hunt in dodal "Komunisti so že davno izgubili podporo vietnamskega ljudstva, toda dobivajo podporo v svetu od nevtalističnih držav!"

V ITALIJI ŠTRAJKAJO ZDRAVNIKI

RIM, It. — Včeraj so začeli zdravniki v bolnišnicah svoj zahtevi po višjih in bolj rednih plačilih stroškov za zdravljenje bolnikov v okraju javnega zdravstvenega zavarovanja.

V New Yorku odvažajo spet smeli in odpadke

NEW YORK, N.Y. — V soboto so odvažalci smeti in odpadkov po 9 dneh štrajka zopet začeli odvažati smeti in odpadke, ki so zrasli v gore na pločnikih cest in ulic. Delavci so se vrnili na delo, četudi je župan zavrnil kompromis, ki ga je na pritisk guvernerja Rockefellerja izdelala posebna komisija, ko je guverner izjavil, da prevzema odgovornost za odvoz država in da tudi ta jamči delavstvu dogovorjeno plačilo.

Izjava guvernerja je razburila mestnega župana Lindsayja, ki je prav tako republikanec kot guv. Rockefeller. On je označil guvernerjev korak za neustaven in v škodo mestu New Yorku, ker daje delavcem za njihov nezakonit štrajk nagrado.

Guverner je izjavil ob proglasu prevzema odgovornosti za zdravstvo mesta New Yorka v zvezi z odstranjevanjem odpadkov in smeti, da je vpo-klic garde za ta posel nemogoče in da bi državo stal vsaj 20 milijonov, če ne celo 40, med tem ko je v sporu le vprašanje pol-dolarja tedenskega poviška pri-plači delavstva, kar zneso skupno le okoli četrtilijona na leto. Guverner bo predložil državni zakonodaji poseben zakonski načrt za ureditev spora.

V okviru doseženega sporazuma, ki ga hoče guverner uveljaviti potom države, bodo dobili odvažalci smeti in odpadkov v New Yorku \$425 poviška na leto plačano za nazaj od 1. julija lani. Po starem so imeli \$6,424 na leto z nastopom in \$7,956 po treh letih.

Indija verjetno ne bo podpisala pogodbe o omejitve A-orožja

WASHINGTON, D.C. — Precej nepričakovano je prišla iz New Delhija vest, da se Indija upira podpisu mednarodne pogodbe o kontroli prometa z atomskimi strelivom. Indija se je tako pridružila stališču nekaterih evropskih in južno-ameriških držav, ki se bojijo, da pogodba varuje le interese "atomskih velesil", ne pa tistih držav ki same ne proizvajajo nuklearnega streliva.

Indija ima tak strah še posebej radi tega, ker meji na rdečo Kitajsko, tam pa že imajo atomske in vodikove bombe, obenem pa tudi apetit po nekaterih indijskih obmejnih pokrajinah. Saj je sedanja meja med Indijo in Kitajsko mešanica prave držav-nopolitične meje in demarkacijske linije, torej nekaj čisto neprirodnega.

Ohajska legislatura bi si rada povišala prejemke

COLUMBUS, O. — Člani ohajske legislature dobivajo letno \$8,000, delajo pa samo dobrih 8 mesecev, praviloma po tri dni na teden. Sedaj bi radi dobili po \$15,000. Tako bi postali najdražje plačani člani legislatur v naši deželi.

Ta ideja je seveda sprožila v Columbusu zelo živahne komentare, pri njih so naši očeti v legislaturi slabo odrezali. Javnost ni namreč ideje pozdravila, pač pa jo močno kritizirala. Kritiki želimo poln uspeh. Če bi morala vsa dežela ravno sedaj varčevati, zakaj naj ne bi tudi ohajska legislatura?

L. B. JOHNSON OBNOVIL PONUDBO ZA RAZGOVORE

Predsednik ZDA je včeraj na sestanku z uredniki visokošolskih glasil v Beli hiši znova ponudil rdečim v Vietnamu razgovore o končanju vojne, pa pri tem poudaril, da se ne bo udal in ne pustil zaveznikov na cedilu.

WASHINGTON, D.C. — Včeraj je sprejel predsednik Združenih držav L. B. Johnson v Beli hiši urednike visokošolskih listov in ob tej priložnosti govoril o položaju v Vietnamu. Izjavil je, da so Združene države pripravljene začeti razgovore takoj, ko bo Hanoi na nje pristal. Vse, kar imajo v Hanoi storiti, je, da sporoče: "Geneva je prostor, jutri je čas!" in razgovori se lahko začno. Predsednik je dejal, da v pogledu razgovorov še vedno velja, kar je rekel lani septembra v San Antoniu in dodal: Mi smo šli tako daleč, kot more dostojno in pošteno ljudstvo iti.

Lani v septembru je L. B. Johnson v San Antoniu v Tek-sasu dejal, da bodo Združene države ustavile letalske napade kot uvod v začetek pogajanj za končanje vojne v Vietnamu, če Hanoi ne bo tega izrazil in povečal pošiljanje vojnih potrebščin in čet v Južni Vietnam. Johnson ne zahteva, da Severni Vietnam ustavi vsako pošiljanje vojnih potrebščin in svojih čet na jug, zadovoljen bo, če Hanoi ne bo pošiljanja povečal, kakor hitro bi letalski napadi na Severni Vietnam prenehali.

Predsednik je obdolžil rdeče prevare, ker so kršili praznično razdobje Tet, budistično novo leto, s svojo splošno ofenzivo, čeprav so preje javno proglasili za praznovanje tega premirja. "Mi se sestanemo z njimi jutri, toda mi se ne bomo udali. Če oni nečesto priti h konferenci mi, mi ne bomo snedli svoje besede in ne zapustili svojih zaveznikov," je izjavil L. B. Johnson. Glede samega sestanka je predsednik dejal, da je pripravljen sprejeti celo dnevni red rdečih in najprej obravnavati njihove predloge in ameriške šele kasneje, ker so Združene države pripravljene za trezne razgovore in razpravo, ki naj privede do končanja vojne.

Predsednik je v glavnem odgovarjal na vprašanja, ki so mu jih njegovi mladi gostje postavili. Pripomnil je v zvezi z rdečo

Thomas Vail o ameriški politiki v Vietnamu

CLEVELAND, O. — Thomas Vail je predstavnik lastnika izdajatelj dnevnika "The Plain Dealer", poznajo ga tudi v Washingtonu, kjer večkrat obišče Johnsona. Tudi pretekli teden je bil pri njem in nato napisal za svoj list uvodnik. V njem naravnost ne navaja, kaj je govoril z Johnsonom, vendar pa stojijo njegova izvajanja pod vtisom tega, kar je slišal v Beli hiši. Pri vsem tem se skuša držati Vail stvarnosti in ravno radi tega podajamo nekaj njegovih misli iz omenjenega uvodnika. Vail pravi med drugim:

"Osnovno vprašanje je, ali more narod, ki je na tisoče milj oddaljen in ima pri tem svojo (različno) kulturno, rasno, gospodarsko in versko ozadje, vsiliti svojo voljo drugemu narodu, ki ni zainteresiran na svetovnih nazorih in ki čisto navadno želi bolj mir kot vojno."

Vail ne daje sam odgovora na to vprašanje, prepušča dejstvom,

Iz Clevelanda in okolice

Zalostno sporočilo — G. Jože Delost, 1189 E. 176 St., je prejel brzojavno sporočilo, da mu je dne 10. februarja 1968 nepričakovano umrl v Buenos Airesu, Argentina, oče Joseph Delost, star 70 let. Pokojnik je zapustil v Buenos Airesu brata Janeza Delost, v Clevelandu že omenjenega sina Jožeta in tri sestre, Mrs. Mary Kapel, Mrs. Fannie Zele in Mrs. Mary Barbis, v Knježaku, Slovenija, pa hčerki Marijo Delost in Fani Smrdelj.

Seja — Klub slov. upokojencev na Holmes Avenue ima jutri, v sredo, ob dveh popoldne sejo v Slov. domu na Holmes Avenue. Društvo sv. Ane št. 4 ADZ ima jutri, v sredo, ob 7.30 zvečer sejo v navadnih prostorih. Po seji bo zabava.

Smrt v domovini — Mrs. Frances Zadnik, 9317 Prince Avenue, je dobila sporočilo, da je v vasi Trebče pri Bavorci umrla Marija Cebon, stara 75 let, ki je do pred 2 leti živela v Clevelandu na Way Avenue. Tam je zapustila hčer z družino, dve sestri in dve vnukinji.

Najdena ura — Pretekli četrtek je bila najdena na Norwood Rd. ženska zapesna ura. Katera jo je izgubila, naj kliče EN 1-0729.

Iz bolnice — Rojak Louis Jerkich, 414 E. 274 St., se je vrnil iz bolnice in se zahvaljuje za obiske in bodrilne kartice. Obiski na domu so dobrodošli!

Dopolnilo — Naknadno smo bili obveščeni, da je bila pokojna Frances Kranjc tudi članica Kluba slov. upokojencev za senklersko okrožje.

Trije ameriški ujetniki v Hanoi na poti k svobodi?

VENTIANE, Laos. — Kot je znano, je vlada v Hanoi obljubila, da bo v čast vietnamskemu novemu letu dala svobodo trem ameriškim ujetnikom. Oklicala je celo njihova imena. Pred kratkim je "Mirovni odbor" v Hanoi brzojavil podobnemu odboru v Ameriki, naj pošlje svoje zastopnike, da "prevzamejo" ujetnike.

Radi tega sta šla dva zastopnika ameriškega "Mirovnega odbora" proti Severnemu Vietnamu, da stopita v stik s tremi ujetniki. Zadnji dogodki v Vietnamu so ju zanesli v Vientiane v Laosu. Tam sta oba dobila vize za Hanoi in odstopala tja. Ako bo šlo vse po sreči, bosta že ta teden na začetku v Vientianu, upajamo, da v spremstvu vseh treh ujetnikov. Ni na izključeno, da si bo severnovietnamska vlada še premislila in delala težave vrnitvi prizadetih ujetnikov.

WASHINGTON, D.C. — Združene države so zavrile sovjetski protest zaradi nesreče ameriškega strateškega bombnika B-52 nad Grenlandijo pretekli mesec. ZDA so v zavrnitvi protesta izjavile, da so poleti strateških bombnikov, oboroženih z vodikovimi bombami, v interesu v z a j e m n e varnosti pred Sovjetsko zvezo in njenimi atomskimi silami.

117 St. Clair Ave. — Henderson 1-0628 — Cleveland, Ohio 44103

National and International Circulation

Published daily except Saturdays, Sundays, Holidays and 1st week of July

Manager and Editor: Mary Debevec

NAROČNINA:

Za Združene države:

\$16.00 na leto; \$8.00 za pol leta; \$5.00 za 3 mesece

Za Kanado in dežele izven Združenih držav:

\$18.00 na leto; \$9.00 za pol leta; \$5.50 za 3 mesece

Petkova izdaja \$5.00 na leto

SUBSCRIPTION RATES:

United States:

\$16.00 per year; \$8.00 for 6 months; \$5.00 for 3 months

Canada and Foreign Countries:

\$18.00 per year; \$9.00 for 6 months; \$5.50 for 3 months

Friday edition \$5.00 for one year

Second Class postage paid at Cleveland, Ohio

83

No. 31 Tuesday, Feb. 13, 1968

Hanoi in Južni Vietnam

Sam sebe bi guljufal, kdor bi trdil, da vietnamski komunisti niso vsaj prvi teden svoje pomladanske ofenzive v Južnem Vietnamu dosegli lepe uspehe. Seveda se pa da debatirati o tem, ali so uspehi trajne vrednosti. Naša administracija je namreč že napovedala, da bo skušala čim prej zbrisati vse posledice rdeče ofenzive. Da se ji bo to posrečilo na vojnih poljanah, to že verjamemo. Da bi mogla zbrisati politične posledice, tega pa ne moremo verjeti. Ne morda radi tega, ker njen partner v tej akciji t.j. saigonski režim ni kos, ni bil kos in ne bo kos nalogam, ki jih položaj v Vietnamu zahteva od njega.

Zato je potrebno, da vemo, kako tudi vlada v Hanoi gleda na položaj, kaj pričakuje od sedanje ofenzive in kako si zamišlja izkoriščanje sedanjih uspehov.

Vse to je v skrajšani obliki pripovedoval te dni radio v Hanoi, ko je objavljala proglose in komentarje "Poveljstva južnovietnamskih revolucionarnih oboroženih sil."

Najprvo je jasno postavil cilj za ofenzivo: zrušiti saigonsko vlado! Ne jo morda preganiti iz Saigona ali pognati v begunstvo, ampak uničiti vse njene upravne in politične postojanke v vseh 44 južnovietnamskih provincih. Ta cilj je ofenziva vsaj do določene meje tudi dosegla. Južnovietnamska OF je z enim sunkom vršla v 22 med 47 glavnimi provincijalnimi mesti. Polastila se je uprave, jo dejansko razgnala in uničila, toda ni mesta mogla stalno držati pod svojo kontrolo. V urah in dnevih svoječasne okupacije so komunistične čete pobile vse vidne predstavnike saigonske vlade v provincih, mnogo poslopij in uradov pa požgale. Kakšen je položaj v drugih 25 provincijalnih mestih, se ne da reči. Držalo bo, da je tudi tam vsa javna uprava zastala, tako da je bil pretekli teden in še nekaj dni preje ves Južni Vietnam brez prave javne uprave. Ali so agentje OF tudi postavili svojo upravo, o tem manjkajo poročila. Verjetno so "oblast" začasno prevzeli kratkoročno terenci in tajna rdeča policija.

Glavni rdeči proglas poudarja dalje, da bo sedaj delovni narod prevzel upravo dežele, da bo nastopila doba neodvisnosti in svobode in sreče za vse rojake. Poročila iz Hanoi poudarjajo dalje dejstvo, da imajo Amerikanci premalo četa, da bi mogli vojaško obvladati položaj, zato so morali svoje postojanke le zasilo napolniti z oboroženimi silami. Ne morejo torej držati pobude v svojih rokah in to tem manj, ker so vojaški oddelki saigonske vlade čisto ohromeli. Iščejo stike s četami OF in jim na tihem celo pomagajo. Tako govori radio v Hanoi.

Kar je političnih opazovalcev v Hanoi, presojaajo položaj takole:

Sedanja rdeča ofenziva ima očiten namen pokazati, kako močan in dobro organiziran je vojaški del vietnamske OF. To morajo priznati celo v Beli hiši. OF je tako dobila legitimacijo, da sodeluje pri vseh pogajanjih in razgovorih o premirju, saj je postala ona dejanska, čeprav ne legalna oblast v deželi.

Ofenziva je dalje dosegla izredni političen uspeh za OF. Pokazalo se je, da je narod v mestih in na deželi na OF strani. Nikjer se ni upiral njenim vojaškim akcijam, povsod jih je podpiral, kolikor so razmere dovoljevale. Na drugi strani niso našle saigonske čete nikjer zaveznikov med domačini. Velika večina domačega prebivalstva je bila na videz nevtralna, v resnici je pa držala z OF, kjer so ji razmere dovolile. Da to drži, je razvidno iz sklepa saigonske vlade, da vpelje obsedno stanje, ki je nazorno pokazalo, kako malo ugleda ima režim generalov Van Thieu in Kyja med domačim prebivalstvom.

S taktičnega stališča bi se morda dalo trditi, da je OF svoje vojaške uspehe predrago plačala, ker je imela preveč človeških zgub v svoji ofenzivi, saj ji ofenziva ni dala možnosti, da trajno prevzame oblast v tej ali oni provinci. To je res, toda vpoštevati je treba, da je imela ofenziva vsaj v začetku le političen namen: pokazati vsemu svetu, kako je saigonski režim le privrsek ameriških okupacijskih čet. Na drugi strani je res, da tudi velike zgube človeških življenj niso vodstvu OF vzele niti za trenutek iniciative iz rok. V državljanski vojni je glavna stvar, kdo ima iniciativo v svojih rokah.

Komentatorji poudarjajo dalje, da je OF mogla zasediti tudi tiste kraje, ki so veljali za vzor pacifikacije. Rdeča okupacija naravno ni mogla biti trajnega značaja, dokazala je pa vendarle, da pacifikacija ni še prevzgojila prebivalcev v Južnem Vietnamu. Nekateri opazovalci celo trdijo, da so bili ameriški vojaški krogi v Vietnamu tako presenečeni nad hudim udarcem OF, da prvi trenutek niso mislili na kaj drugega kot na obrambo svojih vojaških postojank in upravnih uradov. Prepustiti so morali saigonski režim sa-

memu sebi, kar je le povečalo paniko v vrstah pristašev vlade.

Ofenziva je dalje močno dvignila samozavest OF in njenih oboroženih sil. Zanje saigonske čete ne pomenijo ničesar. Ako bi ne bilo ameriških čet, bi se saigonske oborožene sile razteple v par dnevih. Vse to dobro ve vodstvo OF, zato bo posvetilo vso svojo pozornost čim temeljitejšemu preganjanju saigonske armade. Ve, da bo pri tem naletelo na hud odpor od ameriške strani, toda tudi tega se ne boji v svoji samozavesti.

Da je v stališču vietnamske OF tudi nekaj "pijanosti od zmage", je že res, toda napačno bi bilo, kdor bi njene izjave presojal le v tej luči.

BESEDA IZ NARODA

ŠEPET POD TURNOM

Piše rojak iz prestolnice

WASHINGTON, D.C., — 9. februarja 1968. — Tisto reč s slovenskim narodnim odborom za perfektno klobaso sem si pa res dobro izmislil. Čujem, da so celo nekatere slovenske gospodinjice bile tako navdušene, da so še istega dne, ko je prišla po, pošli DOMOVINA z mojim pozivom, skuhanje za večerjo — klobase. Ah, kako je prijetno človeku kadar vidi, da ga lastno ljudstvo posluša in se mu odziva! O gorah pošte glede slovenske klobase pa sploh nočem govoriti. Nekdo mi je celo predlagal, da bi jaz, kot oče te vseslovenske zamisli, moral biti častni predsednik takega odbora. To pa na žalost, ne gre in to iz dveh razlogov: prvič, imam že toliko dela s pisanjem — in slovenska kapela ima pri tem bogat delež, kot bralci gotovo že vedo — drugič, pa je vmes moj zdravnik.

Najbrže si bom moral izbrati kakšnega boljšega zdravnika, kajti ta mi je prepovedal vse mastno meso in kruh. Kaj takega ne bi jaz storil niti najhujšemu sovražniku. On pa trdi, da je moj prijatelj! Kar predstavlja, te si lepo prekaljeno, mastno svejnjo rebrce in široko kajlo domačega kruha... To je bil res eden najhujših udarcev, ki me je zadnje čase zadel. Kar hujšati sem začel. In da je moja nesreča še popolnejša, sem se že dokaj preje odpovedal vsem francoskim jedem, kot francosko pečnemu krompirju, francoski zabeli in solati, francoskemu jajčnemu kruhu in šampanju (Californijski je veliko boljše, čeprav malo poceni...) To sem storil čim sem izvedel, kako grdo se vede tisti francoski general, ki je gol, in zdaj nesramno grize roko, ki ga je zredila! Sovražniki Amerike so tudi moji sovražniki in pika. Po-nudba častnega predsednika pa me je vseeno zelo razveselila in strašno počaščenega sem se čutil ob taki iskreni pozornosti. Prepričan pa sem, da se bo v valu narodnega navdušenja za slovensko klobaso našel kdo, ki bo dvignil prapor slovenske klobase in z njim zasenčil vso Ameriko od Aljasko do Floride.

In še to bi rad povedal, da ameriški Slovenci ne smemo misliti, da je ta reč s klobaso samo naša ameriška narodna muha. Pred dnevi sem bral v ljubljanski Tedenski tribuni, da imajo tudi v Ljubljani tekmovanje za najboljšo klobaso v letu 1968. Pomislite, pa kaj takega! Je res zanimivo, kako se misli nehoti srečajo, kadar gre za velike, vsenarodne stvari! Zdaj vsa stvar postaja nedvomno še pomembnejša, kot pa sem si spocetka predstavljal. Mogoče bo celo zadobila silno globok pomen v bodoči politični zgodovini slovenskega naroda. Če bi namreč res kdaj prišlo do "dialoga" s tovariši doma (to je sodobni izraz za pogovor iz oči v oči), potem bi res bilo najprimernejše, da začnemo s klobasami in komunističnimi mesarji, kolikor jih je pač še ostalo...

Tedenska tribuna mi je doslej le redko prihajala v roke. Zdaj pa bom mogoče še postal njen naročnik, kajti pred par meseci, ko sem jo prvič dobil v roke, sem hodil tri dni kot v sanjah. Takega poklona pa še ne, najmanj

pa iz starega kraja! V oceni vpriporitve Cankarjevih Hlapcev so se potrudili, da so dobesedno navedli oni znameniti Cankarjev prehod, kjer pravi "da polovica poštnjakov je pobežnala, drugo polovico so pa pobili..." Torej smo zdaj v resnici vsi že "rehabilitirani" (to pomeni v ljubljanskem slovarju, da je vse, kar se je govorilo o beguncih navadna laž in kdor bo to laži še trosil, jih bo dobil po čeladi). To je res priznanje, ki nam ga je domovina dolgo, dolgo časa dolgovala. A zato se seveda ne bom spopiral, kajti vedno sem in še verjamem, da čista resnica končno zmaga in da bo samo čista resnica spet vzpostavila narodno slovo. Seveda, vloge klobas pa tudi ne smemo pri tem zanikati, kajti tudi te so ena izmed sil, kot ste razvideli iz gornjega, ki nas vežejo. Zlasti, kadar so lepo nanizane...

KONGRES. — Velika beseda v tem slavnem poslopu je trenutno državni proračun. Govoril sem z nekom, ki dela kot svetovalec nekemu senatorju in mu skromno izrazil mnenje, da za tako veliko in bogato deželo to ni tako strašno velik proračun. O, kako sem ga razburil. "Da to ni velik proračun," je vzklil. "Ali imate sploh kaj pojma o matematiki..." "Nekoliko," sem plašno rekel, kajti njegovo razburjenje me je resnično prevze-lo. Vrgel se je v naslanjač in pri tem napravil zelo globok vtis. Že po naravi je namreč močne postave. "Okej, pa pogledaj, kako velik je ta proračun," je vzdihnil in vzel svinčnik in papir v roke. Kar mi je potem razložil, mi je skoro vzel sapo. Ljudje je božji, saj to je res ogromen proračun in ko vam bom vse razložil, ne boste niti verjeli. Res je, da je LBJ rekel, da gre samo za 186 milijard. To res ne pomeni veliko. Pa mar veste, da je v vsaki coli (po podatkih finančnega ministrstva seveda) 233 en dolarskih bankovcev in bi zatorej 186 milijard en dolarskih bankovcev napravilo kupček, ki bi bil kar trinajst tisoč mil vi-sok? In da je to skoro eno dvajsetino poti do lune? "To je pa res ogromen proračun," sem iskreno pritrdil. "Saj si je kar težko predstavljati toliko denarja." "To-čno," mi je znanec pritrdil in po-tem nadaljeval: "Pa pomislite, da bi vi sami morali porabiti ves ta denar..." "Gaš, saj to je ne-mogoče," sem vzdihnil. Takoj mi je matematično jasno razložil, da če bi zafrčkal vsako se-kundo po en tisoč dolarjev, bi mi vzelo kar celih šest let, predno bi se lahko iznebil take vso-te. Ker pa naša vlada misli po-rebiti ves ta denar v enem letu, potem se bo morala strašno po-truditi, da bo lahko vsako se-kundo v letu potrošila skoro šest tisoč dolarjev. Šest tisoč dolar-jev na sekundo... Meni pa vzame en cel teden, da jih za-pravim sto petdeset. Kako slab državljani sem še...

SVETISČE. — Ravnatelj mi je obljubil, da mi bo v kratkem popisal natančno vse, kar je pri-vedlo do tega, da so postavili v novi zakristiji posebno barvno Baragovo okno. Pa je res lepo, kar se da. In nas Slovence ni sta-lo niti penija. Bralci so lahko brez skrbi, da bom vse to skrb-no popisal in razložil. Pa na svi-denje prihodnjic! bc

Rev. Leo Kristanc:

Moj prvi Božič z doma

III.

To pa ne bo dobro!

Opazke "To pa ne bo dobro!" sem se spomnil par dni pozneje. Ko sta bila dva dneva prosta ob zaključku prvega šolskega polletja, sem stopil na obisk k Sv. Gregorju k dobremu župniku, duhu, svetniku g. Fr. Krum-pestarju. Že sivolasi starček je bil vsakega obiska vedno vesel. Ko sem za časa nemške okupa-cije spomladi 1941. od geštapov-cev preganjan pribežal v Ljub-ljano, me je dobri škof dr. Gregorij Rožman takoj poslal k Sv. Gregorju v pomoč, kjer sem bil vsestransko res: dobrodošel! Saj naju je vezalo že staro prijatelj-stvo, ko smo si bili sosedje. Dan pred mojim obiskom tja gor je padlo za dve pediti snega in pot je bila že pregažena; za pičlo u-ro hoje. Moja pot tržanom ni bila neznana; saj sem moral iti skozi celi trg in tam "za vodo" proti Slemenom. Čeprav se je dan že potegnil za eno uro, na-ma je čas prehitro minil; poslo-vila sva se že po Marijinem zv-onjenju. Zavil v suknjo in s pa-lico v roki sem v škornjih hitel navzdol, luna je še sijala, mrzel večer je bil. Že sem imel za se-boj strmi "Bravčarjev klanec" in sem hitel po snežni stezi proti "Oplenci", od koder je po dnevi lep razgled proti trgu z Velko Goro v ozadju. Ob levi je bila živa meja z bodečim tr-njem, na desni smrekov gozd v snegu — pa nekdo zažvižga in od vseh strani so "vsule kepe snega na me." To pa ne bo do-bro" sem se spomnil. Hitro sem se znašel, si tesno zapel suknjo in potegnili kučmo čez čelo. Od vseh strani so letele kepe, v svi-tu lune sem jih opazil, kakih osem jih je bilo, ki so se skušali, kdo jih bo vrgel več. Nazaj v klanec mi ni kazalo. Četudi so kepe letele tudi od spredaj, sem si mislil: najbolje bo da hitim naprej, in vsaka tudi ne zadene. Pogнал sem se za najbližjim na-padalcem, ga podil pred seboj po izhojeni stezi, on v stran ni mogel, kep v roki mu je zmanj-kalo, kakor tudi onim, ki so hi-teli za menoj; pripravljene za-loge kep so ostale zadaj. Podila sva se par streljavev, razdalja med nama se je manjšala. Le za hip se je ozrl za kapo, ki mu je sfrčala z glave, pa sem ga že sunil s palico v hrbet, da se je opotekel v sneg; pogнал sem se za njim in ga že držal za vrat. Spoznal sem ga, bil je iz šestga razreda ter član sokolskega na-braščaja. Pošteno sem ga oribal s snegom, pa se mi je zasmilil, da je pač žrtev drugih, starejših. Ostali — brez kep in premaze-ne, so se poskrili med smreke, vi-deč, da sem jih spoznal. Reveč, kateri jo je izkupil, je šel ves premražen nazaj izkat kapo, jaz pa sem odpel suknjo, si popra-vil kapo ter se oddahnil. Obrnil sem se nazaj ter jim zaklical: "Mularija, ko ste tako korajžni, kar naprej, bom pa še vas vse malo požajfal!" Videč, da so že spoznani in da se bo vse zvede-lo, so se poskrili za smrekami — in vse tiho je bilo. Komodno sem stopal naprej, saj sem bil že prav blizu pred prvimi hišami "tam za vodo", kot so imenovali tisti del trga. V tisti vihuri sem zgubil naušnice, da me je res zeblo. Ljudem, kateri so me srečavali, sem veselo voščil dober večer — čeprav je bil mrzel, in kmalu sem bil doma v župnišču. Župniku sem povedal, kako sem jaz dobil račun za tisto "kro-glico večine" pri volitvah, in do-govorila sva se, da bova molčala. Pa se je hitro zvedelo po dru-gih, "mularija" ni molčala — "če vedo trije — zvedo vsi ljud-je." V soli nisem nikdar niti na-mignil, kaj se je dogodilo tisti večer "pod Bravčarjevim klan-cem". Se je pač zgodilo med po-

čitnicami!" in vse učiteljstvo, raz-en ene, je bilo v sokolskih vr-stah. Vsekakor bi se le blami-ral. Tako pa so bili oni za eno blamažo bogatejši.

"Ofer" na Gori

Tista zima je bila huda in dol-ga. "Sneg trikrat pokajen in po-skropljen — na Sveti večer, pred Novim letom in pred Sv. 3 kralji — je kot strnjen". In res — ko-likor ga je solnce čez dan po-bralo, kar toliko ga je od časa kuzopet zapadlo. In na Svečnico pri blagoslovu sveč v cerkvi je preje kapalo od sveč, kot pa zu-naj od ledenih sveč ob strehi. Tudi tisto Svečnico imam v do-brem spominu! Ker na Gori ni bilo duhovnika in pravega gospo-darja, so se na cerkvi in zvoni-ku na par krajih pokazala re-bra. "Luknja ob pravem času zašita, prinese veliko profita". Jaz sem hodil tja gori le dvakrat na teden, in že kar odveč mi je bilo! Večkrat se mi je vsi-ljevala rečenica (mišljena za hribolazce): "Gora ni nora, tisti je nor, kateri hodi gor". Omi-slil sem si primerne sanke in v mrzlih jutrih sem mesto konja raje optal na ramo sanke ter jo kresal tja gor in vmes drolil rožne vence ter že tipal za mi-slimi za prihodnjo nedeljo — za pridigo. Tja gori sem se poslu-ževal vsake bližnjice, vendar je vzelo vedno vsaj eno uro in pol. Nazaj je pa šlo "kot Elija!" — res pravi užitek! Na predzad-njem ovinku sta mi vedno bila pred očmi tista že znana dolgo-ušca, zajca, katera sta na sam Božič, radi najinega strahovi-tega zaleta v smrekce pod bre-gom, jo preplašena ter iznena-de-na ucvrla iz varnega zavetja hlad-i si vročo ljubezen v mrzli sneg. Kar dobro se mi je zdelo, ker je bila Svečnica na sredo, ko sem vedno moral na Goro ra-di šole in župniške pisarne. Ra-di ukvar na cerkvi sem že v oz-nanilu v nedeljo ljudem pripo-ročil, naj po možnosti darujejo kar več pri običajnem "ofru". Za slovo od Božiča so celo mašo in med darovanjem peli v ljud-skem petju same božične pesmi. Zopet je prišla na vrsto tista res ljubka, kateri so pa dodali še par novih kitic: Pastirci vstani-te zbudite se zdaj; le hitro vsta-nite, da gremo naprej. — Smo videli angelov štir ali pet, ki so nam prišli povedati, da je no-coj prišel sam Sin Božji na svet. — Je v štalici rojen, v jaslih leži, med kravco in osličkom ga bo-ste našli. — O cartano Dete, ka-ko je lepo! Od mraza se trese, saj je skoraj nago. — Vzemimo s seboj še drugih stvari, jih Je-zuščku dajmo, da se nam ne pre-hladi. — Kar mene se tiče kos-platna bom dal; da bo za ple-nice, prav fan'ga bom zbral. — O Mati prečista, le sprejmi te naše dari, katere smo semkaj prinesli zdaj mi. — O Jezus, po-deč, da sem jih spoznal. Reveč, kateri jo je izkupil, je šel ves premražen nazaj izkat kapo, jaz pa sem odpel suknjo, si popra-vil kapo ter se oddahnil. Obrnil sem se nazaj ter jim zaklical: "Mularija, ko ste tako korajžni, kar naprej, bom pa še vas vse malo požajfal!" Videč, da so že spoznani in da se bo vse zvede-lo, so se poskrili za smrekami — in vse tiho je bilo. Komodno sem stopal naprej, saj sem bil že prav blizu pred prvimi hišami "tam za vodo", kot so imenovali tisti del trga. V tisti vihuri sem zgubil naušnice, da me je res zeblo. Ljudem, kateri so me srečavali, sem veselo voščil dober večer — čeprav je bil mrzel, in kmalu sem bil doma v župnišču. Župniku sem povedal, kako sem jaz dobil račun za tisto "kro-glico večine" pri volitvah, in do-govorila sva se, da bova molčala. Pa se je hitro zvedelo po dru-gih, "mularija" ni molčala — "če vedo trije — zvedo vsi ljud-je." V soli nisem nikdar niti na-mignil, kaj se je dogodilo tisti večer "pod Bravčarjevim klan-cem". Se je pač zgodilo med po-

odpreti. Tako je prisiljen ves zgrivati čakal, da sem po vsem končanem prišel z ministranti v zagrad. Smeh me je lomil, ko je ves prepoten pristopil ter se skesan opravičeval: "Naj ne za-merijo, prekleto sem ga posal! Ali je bil to velik greh?" Poto-lajil sem ga, da vsekakor ne; da pa lepo gotovo ni bilo. "Le kaj bodo ljudje rekli," je vrtil klobuk. "Nič se ne bojte; kar so si mislili, so že rekli" — "Am-pak, gospod, kaj bo pa doma; to bo ta stara (žena) vpila, še te-pen bom!" — "Tam vas pa ne morem braniti — sem ga potre-pljal po rami, saj se je revež kar tresel — kar sama se spovejta". Ker je ključavnica bila pokvar-jena, mu je mežnar svetoval, naj za pokoro gre kar skozi cerkev domov. Meni pa ubogi spokor-nik do danes ni šel iz spomina.

Zima se je le ugnala; solnce je dobivalo na moči. Pritisnila je odjuga in sneg je kar vidno kopnel. In sv. Valentin — 14. svečana — je dokazal, da ima res ključ od korenin. S "Cvet-kom", res iskrim konjem, sva se skušala v diru in jahanju; na res grede je kar plaval. Župnik je bil v skrbi za oba; menda zanj še bolj kot za me. Ponovno je prosil na škofijo, da naj naju vendar razbremene res naporene odgovornosti za upravo daljne fare na Gori. Prišel je odgovor. V soboto pred Cvetno nedeljo mi je med obilno pošto župnik pri-nesel kar v sobo tudi uradno pi-smo iz Ljubljane, da bo na Goro prišel novi župnik že z začet-kom Vel. tedna. Tako sem prav za svoj god dobil lepo "voščilo" — rešen sem bil Gore. Na Cvet-no nedeljo sem se peljal z žup-nikovo kočijo tja gori, jim v bo-žji službi blagoslovil "oljke — butarice", jim voščil "blagoslov-ljeno Veliko noč", ter jim v ve-selo presenečenje povedal, da bo-do v prihodnjih dneh že dobili lastnega duhovnika. Zahvaljeva-li so se mi, naj mi Bog poplača za vse, ker mi oni ne morejo. Poslovil sem se od res dobrih, priprostih Gornikov — in tako sem "za pirhe" zpet postal le so-draški kaplan. Kake posebne na-grade nisem dobil. Pričakoval sem, da bodo vsaj nekaj nagra-de za pot v šolo plačali — običi-na. Pa je prav takrat v beografski vladi rogovilil kot prosvetni minister nesrečni Stepic Radič — voditelj trmaste Hrvatske Seljačke stranke, kateri je na ra-čun "štedenja" vse nagrade ve-roučiteljem odpravil — prepove-dal.

Slovo od Sodražice

Po petih mesecih sem se pa poslovil tudi od Sodražice. V sredi avgusta sem nepričakovano dobil dekret in bil nastavljen za kaplana v Višnjo goro; vse-stransko boljše službeno mesto, vsaj zelo blizu železniške postaje. Misleč, da tam kolesa ne bom rabil, sem ga pred odhodom iz Sodražice prodal, da sem zmogo-gel plačati selitvene stroške — z vozom. Zadnji dan mi je ob-činski tajnik prinesel v moje ve-liko presenečenje "Ribniški pu-seljč"; v lepi pomešavi so bile na vitre obešene kot igrače vse stvari "suhe robe": škafčki, lonč-ki, skledice, krožniki, barigle-ce, rešeta, rete, kuhališnice, va-larčki, žlice, noži... vse v lepi, leseni, odlično izdelani vazi z napisom: Gospodu Leonu — So-dražica. Ko sem se z vlakom "Kočevarjem" drugi dan pripel-jal v Grosuplje — železniško križišče — da prestopim na "Do-lenjca" za v Višnjo goro, me je tam srečal sodražki župan, sta-rosta Sokola, ki je pravkar pri-hajal iz Ljubljane. Pozdravila sva se. "Vesel sem, da sem Vas še dobil. Želim Vam vso srečo! Prosim, tisto tam gori pod Sv. Gregorjem pa pozabite! So smr-kavci — verjemite mi, napravili so brez naše vednosti". — "Je že vse v redu, gospod župan; da ste res iskreni, ste mi pokazali z lepim pušeljcem, kateri mi bo v drag spomin".

KANADSKA DOMOVINA

Iz slovenskega Toronta

Vsak teden ena v pomoč modernim staršem

V današnjem modernem času se vse velike stvari dosegajo s pomočjo t. zv. "teamwork". Skupina ljudi je tesno povezana med seboj. Vsak opravlja svoje delo, toda v zvezi z drugim in za dosego istega skupnega cilja.

Družina je že ena taka skupina. Matere in očetje doprinejo vsak svoj delež k skupnemu družinskemu življenju. Edino na ta način morejo izpolniti nalogo, ki jo jim je dal Stvarnik.

Naloga pa bo veliko lažje dosežena in bo prinesla več uspeha, če bosta oče in mati tekmovala v nesebičnosti, rado- voljno sodelovala in pomagala nositi bremena drug drugemu.

Tako obnašanje in zadržanje mater in očetov že samo po sebi uči otroke, kako je v družinski skupnosti treba dajati in prejemati in kako morajo prav vsi družinski člani doprinesati k družinski skupnosti, da bo v njej vsem prijetno in lepo.

Zaradi doprinosov vseh, zaradi dela vseh in v nesebičnem sodelovanju vseh bodo vsi oku- šali, "kako dobro in prijetno je, kjer bratje prebivajo v slo- gi".

(Iz enciklopedije življenja izbral Christopher.)

Slovenski glas z Madagaskarja

Prvega februarja je bil četrtek in zato so se zbrali na svoj redni mesečni sestanek člani Baragovega misijonskega kroga v Torontu pri Mariji Pomagaj. Med navadnimi točkami dnevnega reda je bila duhovna misel, ki jo je podal G. R. Šircelj. Namesto predavanja pa je predsednik G. Jakob Kvas prebral nekaj pism, ki jih pišejo krožku misijonarji. Tako pisma navadno več pove- do o misijonskih problemih, kot se tako lepa predavanja, ki jih sestavljajo ljudje v zaled-

ju. Naj danes tudi za čitatelje Kanadske Domovine objavim nekaj iz pisma, ki je prišlo iz Madagaskarja, da bodo bralci videli, kje vse delujejo sloven- ske duše in kam vse seže slo- venska pomoč iz Toronta.

"Naj Vam in vsem dobrotni- kom Bog tisočero povrne za dar, ki ste mi ga poslali. Pre- pričani bodite, da pred dragim Bogom to veliko velja, saj če še kozarec vode ne bo ostal brez plačila, koliko bolj Vaše odpovedi in mogoče žrtve, da zopet kaj skupaj spravite za nas misijonarje, oziroma za naše uboge. Tudi jaz se Vam hočem oddolžiti s svojimi skromnimi molitvami.

Jaz sem zopet na novi postojanki, saj je treba vedno biti pripravljen na romanje, ker tako primanjkuje delavcev. Z božjo pomočjo in vas dobrotni- kov sem za silo uredila novi dispanzer, ki ga je s pomočjo nemške Caritas sezidal g. Ze- vako, ki je duhovni zdravnik. Ker se sedaj že od meseca mar- ca mudi v Franciji, je prazno poslopje čakalo, da kdo pride. Sestra vizitatorica je želela, da bi bil odprt pred vrnitvijo go- spoda. Izročila je svoje delo v roke Brezmadežne in 11. ok- tobra se je po skromni blago- slovitvi začelo delo. Poslopje je sicer precej veliko, ima 8 sob, toda v notranjini je le skromno opremljeno. Tudi raz- nih zdravil mi primanjkuje, zato si večkrat pomagam z zdravilnimi čaji. Bolnikov je zelo, zelo veliko, včasih tudi do 200 na dan. Pridejo po 25 km peš, ker slaba pota ne dopuščajo nobenega vozila in daleč okoli ni nobene zdrav- stvene stanice. Večkrat prine- sejo tudi bolnike na zaslini no- silnici, ki jo napravijo iz vej ali pa kar na hrbtu. Jaz jim sicer pomagam, kolikor mo- rem, toda večkrat kateri odi- de k Bogu po plačilo; umirajo zelo vdani brez strahu, saj grede domov k Stvarniku, v katerega verujejo tudi, če niso kristjani in ga imenujejo Za- nahary. Tudi več otrok sem že krstila v teh mesecih, ker jim smrt ne prizanaša zaradi neza- dostne hrane in nege.

Rada bi organizirala mali tedenski kurz za mlade mami- ce, da bi jih malo naučila nege otrok in šivanja. Rada bi si na- bavila ročno mašino in še ne- katere druge malenkosti. Obr- nila sem se na nekatere dobre duše, da bi mi k temu poma- gale; obračam se tudi na Vas v ta namen. Če bi katera mla- da slovenska mamica kaj od- trgala od dnevnih potreb in dala na stran za malgaške ma- mice, ki so tudi stvari božje in jim je treba pomagati, da pridejo do potrebne človeške dostojanstvenosti. Če boste kaj nabrali v ta namen, označite, ker darove brez označbe pora- bim za uboge bolnike. Sprej- mite spoštljive pozdrave od S. Marjete Mrhar. Njen naslov: Tangainony — par Farafan- gana, Madagaskar — Sud.

Ko je tej skupini potekla po- godba, se je skupina razšla. Eni so še ostali na severu in so se šele pozneje premaknili bolj proti jugu, trije so jo pa takoj mahnil v Torontu, kjer so že našli nekatere druge Slovence. Tako se je začela zbirati nova slovenska družina v Torontu in njega okolici, ki je v 20 letih narasla na veliko tisoč ljudi.

Zanimivo bi bilo brati še o drugih skupinah, ki so prihaja- le v Kanado, kdaj so stopile na kanadska tla, koliko jih je bilo, kaj je bilo njihovo prvo delo in kje, ter podobne stvar- ri, da se ohranijo za zgodovi- no. Te-le vrstice sem zabeležil po pripovedovanju Staneta. Por.

Katoličani v Kvibeku
Katoličani v Kvibeku imajo absolutno večino. Imajo tudi najstarejšo škofijo in sicer v mestu Kvibeku. Statistike po- vedo, da jih je 4.692.278. Nji- hova cerkvena organizacija je razdeljena na 19 škofij, med katerimi so štiri nadškofije in sicer: Montreal, Kvebek, Ri- mouski in Sherbrooke. Nad- škof v Kvibeku je tudi primas kanadske katoliške cerkve. Prav tako je mesto Kvibek tu- di sedež kardinala. Kardinala ima tudi montrealska nadško- fija, vsaj do pred kratkim so ga imeli, dokler se ni odpove- dal nadškofiji in odšel v misi- jone.

Ne mislim obravnavati vseh škofij, kot sem to storil za On- tario. Naštetem naj samo me-

Pozabljena 20-letnica

V letu 1967 smo Slovenci praznovali več različnih oblet- nic narodnega in tudi verskega značaja. V Kanadi smo se pri- družili praznovanju 100-letni- ce kanadske konfederacije. Pri- tem smo od časa do časa kaza- li tudi na slovenski doprinos k sedanjim veličini Kanade.

Pri tem smo pa Slovenci v Kanadi prezrli pomembno 20- letnico. Lani v oktobru je nam- reč minilo 20 let, ko so prvi po- litični imigranti-Slovenci po drugi svetovni vojni stopili na kanadska tla. Oktober — za Slovence na splošno zgodovin- sko pomemben mesec — pred 20 leti je bil torej začetek slo- venske politične emigracije v Kanadi. Demokratični Slovenci so tedaj začeli prihajati v to deželo svobode. Iskali so tukaj varnosti in svobodi, kosa kruha, in sicer boljše za svojo pod- jetnost in prilike za novo živ- ljenje.

Prva skupina je prišla iz ko- roških taborišč St. Vida in Špi- tala. Pripeljala jih je ladja General B. Stewart, ki je pri- stala v Halifaxu 8. oktobra 1947. Naslednji dan je skupina stopila na suho. Bilo je 14 samcev: Jernej, Stane, France, Cene, Ivan, Stefan, Jože, Frank, Tone...

Cela skupina je odšla gozdar- it v severni Ontarijo in sicer v kraj Jellicoe severno od Port Arthurja. Neglede na to, kaj je kdo bil in kaj je znal in kaj je želel biti, za 10 mesecev so vsi postali gozdni delavci. Na- stani so jih v taborišču št. 51, ki sta ga vodila Sansley in Si- clair. Stanovali so v lesenih ba- rakah. Hrana je bila obilna in zelo okusna, kar je pomenilo nemalo spremembo od tabo- riščne hrane na Koroskem. Za stanovanje in za hrano je bilo treba plačati dnevno \$1.25. De- la pa je bilo v gozdu. Plačilo za delo ni bilo na uro ali na dan, temveč od kosa. Kdor je bil močnejši in v sekanju dre- ves bolj izurjen, ta je več zaslužil.

Bila je huda zima tisto leto. Živali severa so zmrzovala. 6. januarja 1948 je termome- ter kazal 62 pod ničlo.

Ko je tej skupini potekla po- godba, se je skupina razšla. Eni so še ostali na severu in so se šele pozneje premaknili bolj proti jugu, trije so jo pa takoj mahnil v Torontu, kjer so že našli nekatere druge Slovence. Tako se je začela zbirati nova slovenska družina v Torontu in njega okolici, ki je v 20 letih narasla na veliko tisoč ljudi.

Zanimivo bi bilo brati še o drugih skupinah, ki so prihaja- le v Kanado, kdaj so stopile na kanadska tla, koliko jih je bilo, kaj je bilo njihovo prvo delo in kje, ter podobne stvar- ri, da se ohranijo za zgodovi- no. Te-le vrstice sem zabeležil po pripovedovanju Staneta. Por.

Katoličani v Kvibeku
Katoličani v Kvibeku imajo absolutno večino. Imajo tudi najstarejšo škofijo in sicer v mestu Kvibeku. Statistike po- vedo, da jih je 4.692.278. Nji- hova cerkvena organizacija je razdeljena na 19 škofij, med katerimi so štiri nadškofije in sicer: Montreal, Kvebek, Ri- mouski in Sherbrooke. Nad- škof v Kvibeku je tudi primas kanadske katoliške cerkve. Prav tako je mesto Kvibek tu- di sedež kardinala. Kardinala ima tudi montrealska nadško- fija, vsaj do pred kratkim so ga imeli, dokler se ni odpove- dal nadškofiji in odšel v misi- jone.

Ne mislim obravnavati vseh škofij, kot sem to storil za On- tario. Naštetem naj samo me-

sta s škofijskimi sedeži. Letni- ce zraven v oklepajih povedo, kdaj je bila tista škofija usta- novljena.

Amos (1938), Chicoutimi (1878), Gaspé (1922), Haute- rive (1945), Hull (1963), Joli- ette (1904), Mont-Laurier (1913), Montreal (1836), Ni- colet (1885), Quebec (1658), kot apostolski vikariat in 1674 kot škofija), Rimouski (1867), Sherbrooke (1874), St. Anne de la Pocatiere (1951), Saint-Hyacinthe (1852), Saint- Jean-de-Quebec (1933), Saint- Jerome (1951), Trois-Rivieres (1852), Valleyfield (1892), La Brador-Schefferville (apo- stolski vikariat 1945, škofija 1967).

Navečja škofija v Kanadi je gotovo Montreal. Steje 1.477- 393 vernike; ima 927 svetnih duhovnikov in 1462 redovnih duhovnikov, 1240 redovnih bratov in 10- 410 sester. Nadškofija je raz- deljena na 258 župnij. Nad- škofijo vodi nadškof, ki ima šest pomožnih škofov.

Najstarejša škofija v Kana- di pa je v mestu Kvibeku. Vodi jo nadškof-primas z dvema po- možnima škofoma. Vernikov ima 732.379 v 271 župnijah. Za dušno pastirstvo skrbi 1.050 svetnih in 500 redovnih duhov- nikov. Pomaga jim 871 redov- nih bratov in 7.728 redovnic. Tako ve povedati direktorij za leto 1967-68.

Pomoč kot priznanje ob jubileju

"Na žalost, v zamejstvu čis- tega sistema podpiranja slo- venskega kulturnega ustvarja- nja nismo mogli organizirati, dasi so se ob taki zamisli po- gosto ustavljali naši javni de- lavci (med drugimi pokojni France Kremžar). Ker do re- alizacije takih načrtov še ni- smo dospeli, je torej taka po- buda za prispevek vseh za slo- vensko kulturo vnetih rojakov ob petnajstletnici GLASA pač na mestu. Še bolj jasno nam bo to umljivo, če upoštevamo, da že skozi vseh 15 let Slovenska kulturna akcija pošilja list mnogim brezplačno, da se bo naši ustanovi še bolj približal. Vsakdo si naj še sam poraču- na, koliko bi znašalo, če bi sko- zi 15 let plačeval naročnino."

Vsi, ki GLAS Slov. kulturne akcije prejemajo, so lahko pre- pričani, da ob 15-letnem jubi- leju list zasluži, da ga pod- premo. \$10.000 v jubilejni sklad bi se GLAS-u veliko po- znalo; tudi darovalec bo čutil zavest, da je podprl dobro stvar, slovensko-kulturno za- devo. Kdor bi pa želel GLAS dobiti po letalski pošti, kar je brez dvoma priporočljivo, naj tudi to sporoči. Tiskali ga bodo na finem papirju. V tem primeru bi naročniki SKA do- plačali \$3.00, nečlani pa \$8.00.

Za jubilejne darove za GLAS in za naročila po zrač- ni pošti se priporoča in jih sprejema Slovenska pisarna, 618 Manning Ave., Toronto 4, Ont.

Kulturna prireditve v Torontu

TORONTO, Ont. — Po obiskih v slovenskih dvoranih v Hamil- tonu in New Torontu pripravlja "Slovensko gledališče" tretjo predstavo veseloigre "Moj o- trok..." za nedeljo, 18. febru- arja t.l. ob petih popoldne v cer- kveni dvorani Marije Pomagaj v Torontu.

S svojo udeležbo pokažite, da vam je drago vsako prizadevanje za ohranitev slovenskega kul- turnega zaklada. Obenem pa si boste razvedrili ob dovtipih in šalah, ki jih pripravljajo člani "Slovenskega gledališča".

L. Ambrožič st.:

OBLJUBA DELA DOLG

XLII

Ko sem se pripeljal v Kra- kovu na kolodvor in odšel na peron, kjer je že stal vlak, s katerim sem se imel odpeljati, sem takoj opazil, da na vsem vlaku ni nobene šipe v oknih. Nekatera so bila zabita z de- skami, nekatera z lepenko, največ pa z ničmr. Dan je bil zelo hladen in bril je precej močan veter. Takoj sem vedel, da bo vožnja slaba. Zeblo me bo, saj nisem imel drugega na sebi, kot strgano perilo, hlače in bluzo. Niti kape ne. Tudi čevlji na golih nogah so bili raztrgani. Za na pot so mi dali mal hlebec kruha in malo mesno pasteto. Vlak je vozil popolzevo, pa vendar še prehi- tro. Čim hitreje je vozil, tem bolj je vlekel skozi okna in tem bolj nas je zeblo. Zato smo zelo želeli, da bi vozil čim- bolj počasi, pa čeravno se je vsakemu mudilo in vsi smo že- leli, da bi že skoraj bili na kra- ju vožnje. Ko smo se pripeljali na poljsko-avstrijsko mejo, je bila že stroga preiskava. Av- strijska meja še ni bila takrat nič organizirana in zastražena, dočim je pa Poljska imela že takoj vse urejeno, organizira- no. Jaz nisem imel s seboj no- bene prtljage. Imel sem pa pri- pet čez hlače usnjen pas in te- ga so mi vzeli. Tako sem mo- ral potem do Dunaja pridrža- vati hlače v rokavi, da mi niso zlezle za pete. Kaj je bilo vzrok, da se same niso obdrže- le gor, ne vem; ali so bile hla- če preširoke ali pa trebih pre- majhen. Nekaj takega je mo- ralo biti, kar pa takrat nisem ugotavljal. Ko sem se pripeljal na Dunaj in v tisto bolnico, sem takoj vprašal za bratom. Pa so mi dejali, da ga ni tu, da mora biti doma. Poprosil sem za telefon, mu telefoniral in komaj čakal, da se bo oglasil — in, da bom zaslišal nje- gov glas. Po večkratnem zvo- njenju se je oglasila njegova gospodinja in ko sem jo prosil, naj mi pošlje brata k telefonu, mi je povedala, da je že odšel v Slovenijo — Ljubljano. Kar zameglilo se mi je pred očmi in hudo mi je bilo. Toliko sem pričakoval, sedaj pa nič. In zo- pet sem bil sam med tujci. Kaj sedaj? Kako dolgo me bodo tukaj obdržali, ker pač nisem bil več Avstrijec, ampak samo še osvojenec Slovenec. Gotovo me bodo hoteli čimprej zne- biti. Kar sem se bal že v Kra- kovem na kolodvoru in vso vožnjo od tam do Dunaja, se

LEOPARDINJA — Pri Law- rencu v Londonu je bila raz- stavljena takale obleka, "zadnji krič" italijanske ženske mode. Obleka ima spredaj diagonalno vrsto za- drgo za oblačenje.

je uresničilo: na vožnji sem se močno prehladil. Napadlo me je ponoči in kakih 14 dni sem moral ostati nepremično v po- stelji. Bolnik in strežništvo je bilo nemško-avstrijsko. Nihče mi ni izkazoval kakega prija- teljstva. Zdelo se mi je celo, da so bili pogledi nekako so- vražni. Ko sem se od prehlada malo opomogel, sem se spom- nil, da je bil tu primarij dr. Černič. Pa sem neko jutro po- vprašal nekega bolničarja, če je ta zdravnik morda še tukaj. Povedal mi je, da je še in da je to tisti, ki vodi vizito vsak dan dopoldan tudi v tej sobi. No, dobra novica. Jaz sebi dr. Černiča nisem poznal osebo- no, pač pa le po imenu. Postavil sem se ob postelji in po- čakal komisije- vizita. Ko je pri meni bil pregled opravljen, sem ogovoril dr. Černiča in mu povedal svoje ime in da sem brat dr. M. A. Udaril se je po- čelu in dejal: "Popolnoma sem pozabil. Brat me je prosil, ki je odhajal, da naj te takoj odpravim v Ljubljano, kamor je on odšel, pa sem takoj poza- bil na to." Takoj je dal pokli- cati pisarniško moč in ji naro- čil, naj vse pripravi čimprej, da me bodo odposlali v doma- čo bolnico v Ljubljano. Takoj mi je dal tudi zapisati izdat- nejšo hrano, da bom dolgo vo- žnjo lažje prenesel," je dejal. Še par dni sem ostal tam, na- to so me pa nekega jutra od- pravili na vlak. Dali so mi pa- pirje in nekaj malega za pod- zob na pot. Napravljen nisem bil dosti boljše kot ob prihodu na Dunaj, le perilo je bilo še precej dobro, boljše čevlji in kapo so mi dali na glavo. Ko sem se v vlaku dokopal do se- deža, sem začel pregledovati, kaj so mi napisali v papirje, ki so mi jih dali s seboj. Opazil sem takoj, da so mi naredili veliko "a p a k o". Namesto v Ljubljano, so mi zapisali — se- veda v nemščini: V domačo bolnico v Graz. In zopet so na- stale skrbi, kako jo bom spe- ljaj mimo Graza. — Ker, če se ne motim, sem nekoč že popi- sal tole zadevo, zato bom vsi tole potovanje od Dunaja do doma čisto na kratko ponovil. — Predno je vlak obstal na graški postaji, sem se jaz zaprl na koncu vagona v stranišče.

Namenil sem se, da ne bom od- prl nikomur, dokler bo vlak stal na postaji. Ker je na po- stajah, dokler vlak stoji, pre- povedano uporabljati strani- šča, zato sem vedel, da se ne bo pritožil nihče, če mu ne bom odprl. Bal sem se le tega, če bodo vlak spraznili, da morda naprej ne bo vozil, ali če bi bilo treba prevesti na drug vlak ali drug vagon. No, pa se to ni zgodilo. A čakanje je pa- bilo težko in dolgo; zlasti še zato, ker je vsak čas kdo trkal na vrata in jih poskušal od- preti s silo. To mi je šlo zelo na živce; poleg tega me je pa tudi zeblo in sem se ves tresel od mraza. Po dolgem času sem čutil, da je od nekje pripelja- la lokomotiva in se pripeljala k vlaku. Ves vlak se je zamajal in nekoliko premaknil, jaz sem se pa globoko oddahnil v upa- nju, da bom kmalu rešen pro- stovoljega, a nič prijetnega za- pora. Pa je le še trajalo precej časa, predno je vlak odpeljal dalje. Nič nisem vedel, kako dolgo smo stali v Grazu, ker mi je bila s kovčkom vred u- kradena tudi ura. Tudi ne vem, kje vse smo stali po po- stajah, vem le to, da smo se pripeljali v Maribor tisto ju- tro, ko je general Maister za- sedel Maribor. Moj brat, pa- ter Bernard je bil takrat v Ma- riboru. Zato sem jaz tukaj iz- stopil — saj sploh ne vem, če je vlak peljal naprej ali je pe- ljaj samo do Maribora. Saj, ka- kor sem slišal v pogovoru Nem- ce na Dunaju, so bili prepri- čani, da je Maribor njihov. Še celo za Celje in vse do Zidane- ga mostu so bili nekateri pre-

pričani, da bo ostalo avstrij- sko. In če bi takrat Maister ne zasedel Maribora, pa bi se jim vse to kaj kmalu posrečilo. Zakaj se ni našel še drugi ge- neral, da bi zasedel Celovec takrat? O kolika škoda je to za narod! In tako mislim, da so na Dunaju tisti vlak prire- dili samo do Maribora. Videl sem namreč, da so bili avstrij- ski železničarji močno razoča- rani, ko so zagledali sloven- sko zastavo na kolodvoru in mariborske železničarje s slo- venskimi kokardami. Kaj ta- kega očitno niso pričakovali. Jaz tega nisem opazil prej, ko sem vprašal mariborske že- lezničarja po nemško, kje je frančiškanska cerkev, pa mi je v slovensčini odgovoril in po- vedal, kje je. Izredno sem bil presenečen. Prej smo imeli to za nekaj nemogočega, da bi državni uslužbenec v Maribo- du odgovoril po slovensko. Po- tem sem se šele začel ozirati okoli in sem videl, kako je od Nemcev-železničarjev in onih v laku, ki so skozi okna zija- li v to čudo "vse padlo od njih". Postali so popolnoma mirni in z gledalo je, kot bi jih postalo strah. In mislim, da se je tisti vlak nato vrnil proti Grazu in Dunaju. Tistega dne je bila tudi štajerska rešena nemške- ga jarma.

(Dalje prihodnjico)

Otoki Ryukyu se bližajo politični svobodi

WASHINGTON, D.C. — O- točje Ryukyu se nahaja že od l. 1965 pod ameriško okupaci- jo, ker ima tam naša narodna obramba važne obrambne posto- janke. Prebivalstvo seveda želi priti nazaj k Japonski.

Predsednik Johnson je skle- nil, da da otočju vsaj lokalno sa- moupravo. Zato bodo v Ryukyu kmalu volili prvega povojnega župana. Johnsonov sklep je za- četek razvoja, ki bo enkrat v bo- dočnosti izročil otočje japonski upravi. Pri sedanjem napetem položaju na Pacifiku se to ne bo zgodilo tako hitro.

CLEVELAND, O.

Ženske dobijo delo

Snažilko iščemo
Privatni dom na St. Clairju išče snažilko za splošno hišno čiščenje, po dva dni na teden. Za dogovor kličite UT 1-5158. (34)

RAZPIS SLUŽBE

Uprava Ameriške Domovine išče izkušeno in zanesljivo u- radnico z znanjem slovensči- ne in angleščine, tipkanja in splošnih pisarniških del. Po- nudbe na Ameriško Domovino. (x)

Iščemo snažilko

Iščemo izkušeno snažilko za splošno hišno čiščenje, po en dan na teden. Lep slovenski dom v Euclidu. Kličite 481-6196. (31)

MALI OGLASI

Iščemo stanovanje

Iščemo stanovanje 4 ali 5 sob v bližini Sv. Vida. Ponudbe na Ameriško Domovino. (x)

V najem

Opremljena soba se odda mlademu človeku, ženski ali moškemu, blizu E. 200 St. Ga- rača na razpolago. Kličite 481-9023.

Stanovanje išče

Slovenka—vdova išče oprem- ljeno sobo in kuhinjo v okolici Sv. Vida. Prosi, da kličete 881-7849. —(33)

V najem

Oddamo 5 opremljenih sob, kopalnica, plinski furnez na 1423 E. 51 St. Kličite 361-2078. (32)

GRUPNA POTOVANJA iz Kanade ali USA

Javite nam približni datum in dobo, ki si jo želite. Poštno- obratno boste dobili informa- cijo za grupe iz New York, Toronta ali Montreala. Prese- nečeni boste nad nizkimi ce- nam kanadskih grup.

Imamo tudi cenena grupna potovanja iz Ljubljane v To- ronto ali USA.

Rent a car za \$5. — Vam pri- peljemo automatic auto po \$6 na dan v Ljubljano.

World Travel Service Ltd.

258 College St. P. Urbanc
Toronto 2b WA 2-4161

NAZNANILO

V globoki žalosti raznjamajo, da je dne 26. januarja 1968, previdena s sv. zakramenti, v starosti 78 let, mirno v Bogu zaspala naša ljubljena mama, stara mama, sestra in teta

ANA ZORG

iz Gaberja p. Dobra pri Ljubljani.

Pogreb je bil 29. januarja 1968 na pokopališču Dobrava. Dušo pokojne priporočamo v molitev in blag spomin.

Zalutajoče hčerke:

FRANCKA ČEMAZAR, MARIJA CVETKO, ANICA MIHEVC, LOJZKA SKUBIC z družinami, sestra FRANKA in drugo sorodstvo.
Toronto, Gaberje, Kleče, Topol, 18. februarja 1968.

Sir Arthur Conan Doyle:

IZGUBLJENI SVET

(THE LOST WORLD)

Vse se je zgodilo sledeče. Doživlja na drevesu me je tako hudo razburil, da sploh nisem mogel zaspati. Summerlee je bil na straži in čepel s puško čez kolena poleg malega ognja: čudno je bilo gledati njegovo koščeno postavo in kozja bradica se mu je stresla vsakokrat, ko se mu je zopet spustila na prsa trudna glava. Lord John je tiho spal, zavil v svojo južnoameriško pončo, dočim je smrčal in sopihal Challenger tako, da je odmevalo v gozdu. Jasno je svetila polna luna in zrak je bil čvrsto hladen. Kaka lepa noč za sprehod! In takoj me je prešinila misel: Zakaj pa ne? — Reci-mo, da jo na tihem pobrišem in pridem do Osrednjega jezera in ob zajtrku se vrnem z novicami o tem kraju — mar bi me ne povečalo to v očeh mojih sopotnikov? Potem pa, če bi Summerlee prodrl s svojo zahtevo in se nam pridružil odkriti pot navzdol, povrnili se bomo v London s prvimi poročili o skrivnostih v notranjosti planote in jaz bi bil edini človek na svetu, ki je tja prišel. Spomnil sem se Gladys in njenih besed "Povsod nam je dana prilika za junaštva." Zdelo se mi je, da slišim njen glas. Mislil sem tudi na McArdele. To bi bil članek za tri stolpice v našem dnevniku! Pa koliko bi to zaleglo za moje napredovanje! Nemara bi mi poverili kar poročevalsko službo pri prvi večji vojni. Pograbil sem najbližjo puško — moji žepi so itak bili napolnjeni z naboji — razmaknil grmovje ob vходу v našo zarebo in urno smuknil ven. Ozrl sem se in še zadnji pogledal dremajočega Summerleeeja, — ta je pač veliko zalegal na straži! — ki je še vedno kimal z glavo pred ugašajočim ognjem kakor smešna mehanična igračka.

CHICAGO, ILL.

BUSINESS OPPORTUNITY

DRUG STORE BY OWNER
Well established. Excellent N. W. location. Income 50% prescrip. 1 1/2 man operation.
Call evenings
JU 8-9755 (32)

HOUSEHOLD HELP

CHILD CARE
& LITE HOUSEWORK
Live in. Private room & TV. New home in Addison.
678-2923, 9-6 p.m. (32)

CHILD CARE — HOUSEKEEPING
Working mother. Prefer live in. Must have excellent references. \$40.
Call 967-8026 after 6 weekdays,
All day weekends (32)

CHILD CARE
Live in for exchange of room, board, small wages & use of car. Preference young mother or elderly lady. Wheaton area. 653-2487.

FEMALE HELP

TELEPHONE CALLING

How Would You Like To Work In Your Own Neighborhood? If You're Between 19-69
Choose your own hours. Part or full time. 9 a.m. - 9 p.m. WE WILL TRAIN YOU. Salary and Commission.
321-2765 (33)

ZARADI MODE V SMRT
— V Margilanu v Uzbekistanu, eni izmed republik Sovjetske zveze, so postavili tale spomenik igralci Nurkhon Juldašev, ki jo je neki fanatik ubil, ker je kot prva žena v republiki šla v javnost z razkritim obrazom, kar je proti ustaljenim muslimanskim običajem.

OPREMA ZA VOZNO V AVTOMOBILU? — Tako sodi znana francoska filmska igralka Brigitte Bardot, ki jo vidimo na sliki.

način se odkrižati tega početja.

Hudo je bilo v gozdu. Drevje je rastlo tako na tesno in listje je bilo tako goste, da sploh nisem videl mesečine; samo tu pa tam so srebrno zasvetile med zvezdami v temnem nebu visoko prekrižane veje. Kmalu potem, ko so se navadile moje oči teme, sem razločil, da ni bila tema med drvejem povsod enaka in da so se ponekod videla posamezna debela kakor v megli, ponekod pa so zopet zijali kakor premog črni prerezi: spominjali so me na vhod v podzemeljske jame, in strah mi je stiskal srce, če sem moral mimo. Spomnil sem se obupnega kričanja razmesarjenega iguanidona, pošastnega vpitja, ki je tako odmevalo po gozdu. Spomnil sem se tudi odprtega, gnusnega, okrvavljenega žrela, ki se mu je za trenutek prikazalo v luči lord Johnove bakle. Zdaj sem bil baš v loviščih tega brezimenskega, orjaškega strašila. Vsak trenutek bi lahko name planilo iz teme. Obstal sem, dobil iz žepa naboj in odprl puško. A čim sem se dotaknil zatvora, mi je od strahu okamenelo srce. Pograbil sem namesto prave puške lovsko dvocevko!

Zopet me je premagala želja, da bi se vrnil. Zdaj sem imel prav dober izgovor za svoj neuspeh — in zbog tega me ne bi nihče omalovaževal. Ta zadnja beseda je spet podžgala mojo prazno častihlepno. Nisem mogel, nisem hotel priznati svojega neuspeha. Slednjič bi zalegla najbrž tudi vojaška puška, če bi naletel na nevarnost, prav tako malo kakor dvocevka. In če bi se povrnil v taborišče, da zamenjam orožje, težko bi se mi posrečilo neopaženo priti pa zopet oditi. V tem slučaju pa bi me pričeli izpraševati in ne bi več mogel prikrivati svojega namena. Trenutek sem se obotavljal, potem pa zbral ves svoj pogum in nadaljeval pot z neuporabne puško pod pazduho.

Gozdna temina je bila razburljiva, a še hujski je bila tiha in bela mesečina, ki je zalivala odprto iguandonsko jaso. Skril sem se za grmovjem in se ozrl okoli. Videti ni bilo nobene orjaške živali. Morebiti so po žalostnem koncu ene izmed njih sploh zapustile svoj pašnik. Vlažna, srebrna noč ni kazala nikjer kakega življenja. To me je opogumilo, urno sem zbežal na ono stran odprte poljane in v temnem grmovju zopet nadaljeval pot ob potoku, ki me je vodil. Bil mi je ljub sopotnik in me spremljal s pljuskanjem in žuborenjem, kakor ona nepozabna domača gorska rečica v zapadni Angleški, kjer sem ponoči lovil postvri kakor otrok. Če bi mu sledil, bi moral dospeti do jezera, in če bi se

ga držal vračajoč se, bi me pripeljal do taborišča. Večkrat sem ga izgubil v gostem grmovju izpred oči, a vedno sem ostal tako blizu, da sem čul njegovo šumenje in žuborenje. Čim dalje sem se spuščal v nižavo, tem bolj redek je postal gozd in slednjič ga je nadomestilo grmovje, med katerim so se videla samo posamezna visoka drevesa. Zato sem prišel hitreje naprej in tudi lahko opazoval, ne da bi bil sam izpostavljen opazovanju. Korakal sem tik zraven pterodaktilskega močvirja, ko se je zganil v moji bližini eden teh nestvorov, — slišal sem, kako sem prišel hitreje naprej in tudi lahko opazoval, ne da bi bil sam izpostavljen opazovanju. Korakal sem tik zraven pterodaktilskega močvirja, ko se je zganil v moji bližini eden teh nestvorov, — slišal sem, kako sem prišel hitreje naprej in tudi lahko opazoval, ne da bi bil sam izpostavljen opazovanju. Korakal sem tik zraven pterodaktilskega močvirja, ko se je zganil v moji bližini eden teh nestvorov, — slišal sem, kako sem prišel hitreje naprej in tudi lahko opazoval, ne da bi bil sam izpostavljen opazovanju.

Ko mi je zaslonil luno, je tako razločno posijala mesečina skozi opnaste peroti, da je izgledal v tej beli tropski luči kakor leteč okostnjak. Počepnil sem previdno med grmovjem, ker smo bili presneto dobro poučeni, da mi priključijo lahko samo krik tovarišev. Počakati sem moral, da se zopet usede in šele potem sem se upal nadaljevati pot.

Noč je bila izredno tiha, a kmalu potem sem zaslišal neke spredaj na polglasno, mrmrajoče šumenje in neprestane votle glasove. Čim dalje sem korakal, tem glasneje je postajalo in naposled je bilo nedvomno tik poleg mene. Obstal sem in ugotovil, da šumenje ne narašča in ne pojema, kar je dovolilo sklepati, da izvira iz nepremične točke. Postal je slednjič podobno vrenju v kotlu ali drdranju več velikih kipečih loncev. Kmalu sem dospel na kraj, odkoder se je razlegalo: zagledal sem sredi poljane jezerce — ali bolje povedano, ker ni bilo večje od vodnjaka pri vodometu v londonskem Trafalgarskem vrtu — samo mlako neke črne, smoli slične tekočine, na površini katere so se vedno razpočili in jo valovali debeli plinski mehuri. Zrak je nad njo žarel od vročine, in tla so bila v njeni bližini tako vroča, da sem moral takoj dvigniti roko, čim sem se jih dotaknil. Vidno

je bilo, da še ni izgubil veliki ognjenik, katerega vplivi so je večkrat zgodilo, pokanje ustvarili pred nestevilnimi leti vso to bujno planoto, popolnoma svojih moči. Videl sem že prej sredi bujnega rastlinstva povsod iz tal štrleče luknjaste skale in kupe strnjene lave, a ta asfaltna mlaka sredi goščave je bila prvi dokaz, da še zdaj nadaljuje staro žrelo po teh obronkih svoje delovanja. Toda nisem imel časa za nadaljnje raziskovanje, ker sem se moral požuriti, če sem hotel biti ob svitanju zopet v taborišču.

To je bil hud sprehod, in ne bom ga pozabil, dokler me ne zapusti spomin. Plazil sem se v senci ob robu po polni luni razsvetljenih poljan. Plazil sem po štirih skozi goščavo in obstal vedno z utripajočim

V blag spomin

OSME OBLETNICE SMRTI
MOJE LJUBLJENE IN NIKDAR
POZABljENE MAMICE, STARE
IN PRASTARE MAME

Anna Varšek

ki je zatislila svoje mile oči
dne 13. februarja 1960.

Že osem let Te hladna zemlja
krije,

v gomili tih mirno spiš.
srce ljubeče več ne bije
in Ti se več ne prebudiš.

Kako pozabit to gomilo,
kjer blago Tvoje spi srce,
ki nam bržmejno vdano bilo
Ves čas do zadnjega je dne.

Zalutajoči ostali:

DOROTHY FERRA, hčerka;
JOSEPH FERRA, zet;
In vsi drugi sorodniki.

Cleveland, O. 13. februarja 1968.

MULLALLY POGREBNI ZAVOD

Nahaja se med Memorial Shoreway in Lake Shore Blvd.
365 E. 156th St. KE 1-9411

- ★ Vse predpriprave v naši posebni privatni sobi.
- ★ Vera, narodnost in privatni običaji upoštevani.
- ★ Parkirni prostor. Zračevalni sistem.

24 urna ambulančna posluga in aparat za vdihavanje kisika.

NOVA SLIKARIJA — Dorrit Dekk pravi, da je slikanje z barvami zastarelo. Svoje slike sestavlja z lepljenjem fotografij, risb in drugega v enoto. Na sliki vidimo eno njenih "modernih" del.

scem, če sem začul, kakor se je večkrat zgodilo, pokanje vej, katere je morebiti nalomila mimo tavajoča divja zverina. Tu in tam so se za trenutek prikazale in zopet izginile velikanske sence, orjaške nemesence, ki so morale, kakor se mi je zdelo, neslišno premikati svoje mehke šape. Kolikokrat sem obstal in sklenil se vrniti, a ponos je vedno premagal pri meni strah in me silil vedno

naprej proti cilju. Naposled (ura mi je kazala da je bilo ob eni po polnoci) sem zagledal skozi odprto goščavo lesketajočo vodno gladino in deset minut pozneje sem že bil sredi ločja na brežju Sredinskega jezera. Sem izredno žejen, se vrgel na tla in pričel piti v dolgih polnih kih mrzlo pa svežo vodo.
(Dalje prihodnjič)

ZA VALENTINOVO
poklonite svojim dragim
AMERIŠKO DOMOVINO

K

S

K

J

AMERIŠKA SLOVENSKA KATOLIŠKA JEDNOTA

(K. S. K. J.)

nudi ljubezno bratsko pomoč svojim članom in članicam, vdovam in sirotam v slučaju bolezni, nesreče ali smrti.

AMERIŠKA SLOVENSKA KATOLIŠKA JEDNOTA
sprejema moške in ženske od 16. do 60. leta; otroke pa takoj po rojstvu.

- izdaja najmodernejše vrste zavarovalnin za odrasle in za mladino
- od \$500.00 do \$15,000.00 posmrtnine
- za onemoglost, poškodbe in operacije do vsote \$500.00
- za odrasle člane bolniško podporo po \$1.00 ali \$2.00 na dan;
- članom posodi denar po 5% obresti za nakup doma.

K.S.K.J. je najstarejša slovenska podporna organizacija v Ameriki.

Premoženje \$16,300,000.00

Članov - 45,000 Certifikatov - 47,500

Veljavna zavarovalnina --- \$39,700,000.00

Solventnost - 118.99%

Za seznam in pojasnilo o tajniku ali tajnici v vaši okolici izpolnite izresek in pošljite na glavni urad K.S.K.J.

AMERICAN SLOVENIAN CATHOLIC UNION (K. S. K. J.)
351-353 No. Chicago St.
Joliet, Illinois 60431

Radi bi več pojasnila o K.S.K.J. ter ime in naslov tajnika(ice) v naši okolici.

IME

NASLOV

MESTO

DRŽAVA CODE

ČE SE SELITE

izpolnite ta odrezek in ga nam takoj pošljite. Ni potrebno, da nam pišete pismo. Naslove menjamo dvakrat tedensko. Navedba starega naslova je nujna

AMERIŠKA DOMOVINA

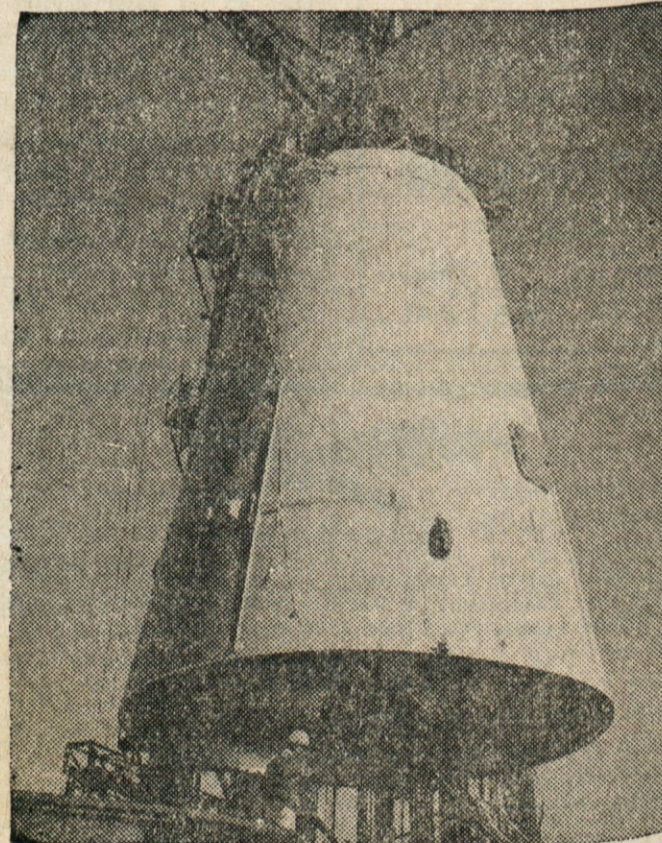
6117 St. Clair Ave. Cleveland, Ohio 44103

Moj stari naslov:

Moj novi naslov:

MOJE IME:

PROSIMO, PIŠITE RAZLOČNO

VESOLJSKO VOZILO APOLLO — Slika kaže vesoljsko vozilo Apollo, s katerim bodo poleteli ameriški astronavti prihodnje leto na Luno, če pojde seveda vse posreči.